

קרוב השם

הרחבת הדעת והתעלות רוחנית

• עפ"י תורת הצדיקים •

שיעורי בית המדרש 'קרוב השם'
שנמסרו מפי המשפיע הרה"ח ר' דוד גבירצמן שליט"א

• בראשית דברים •

\\ על שפת המדרכה

מבעד חלון ביתי השקפתי אל מעבר החציה.

ממעלה הרחוב התקדם ילד.

ילד כבן תשע. חמוד וביישן.

הוא אמור לחצות את הכביש הסואן בדרכו אל החיידר.

אך אימא לא מרשה לחצות לבד.

"מוישי, זה כביש ראשי.

בשנה הבאה, כשתהיה בן עשר אני ארשה.

בינתיים תבקש ממישהו מבוגר שיעביר אותך".

ילד ביישן בן תשע יבקש עזרה בחציית כביש?

אבל ככה אימא אמרה...

ממורד הרחוב מתקדם יהודי זקן.

קשה עליו כבר החליכה.

נשען על מקלו, גורר את עצמו אט אט.

הוא אמור לחצות את הכביש הסואן בדרכו אל המכולת.

עבד אנכי

קווים לסודו של המלאך מט"ט, ולדמותו של
אליעזר עבד אברהם

כתבו עליך בפרשה
למצוא את עצמך בפרשת השבוע

3

ניצחון הגוש

מדוע כל כך הרבה אנשים לא הלכו לישון במוצאי
הבחירות?

להתקרב למציאות
לעבוד עם מה שיש - שיחת חברים

7

בראשית דברים / המשך \\ על שפת המדרכה

יחדיו עוברים הם את הכביש.

אך הירידה מהמדרכה אל הכביש
ובחזרה מסורבלת.

"הדבר הכי גדול בעולם, זה
לעשות טובה למישהו אחר".

כבר כמעט נפל פעם אחת.

*

נס שבדיוק עבר שם השכן
החביב.

מבעד חלון ביתי השקפתי אל
מעבר החציה.

תפס אותו ברגע האחרון וסגט
בחביבות:

ראיתי אותו חוצה סוף סוף את
הכביש.

"מותר לבקש עזרה, ר' מוישה.

בדרך אל החיידר או אל המכולת.

חשבתי שבגיל שלכם כבר לא
מתביישים".

אימא עדיין קוראת לו מוישי.

אך הוא כן מתבייש. בגיל שלו.

בבית הכנסת הוא ר' מוישה.

והוא זקוק לעזרה.

מתבייש לפעמים בקטנותו.
לפעמים בזקנותו.

הילד ממעלה הרחוב והזקן מן
המורד מתקרבים.

על שפת המדרכה הוא מעז
להישיר מבט.

עיניהם המתרוצצות במבוכה
נפגשות.

מציע עזרה.

אולי אתה זקוק לעזרה? פונים זה
אל זה.

נותן לעצמו יד.

עובר את הכביש בבטחה.

אני אעזור לך לעבור את הכביש
- מציעים שניהם.

"הדבר הכי גדול בעולם, זה
לעשות טובה למי שהוא אתה".

בשמחה!

שלכם

אוחז הזקן בידו של הילד,

העורך

תומך הילד בידו של הזקן,

כיסופים

פשוט לחיות עם השם

י"ל ע"י 'כיסופים'
חבקוק הנביא 5 רמת בית שמש ג' 1

לכל עניני הגליון -
הערות והארות, נקודות הפצה וכדו'
ניתן ליצור קשר
במייל: 26karov@gmail.com

ההרשמה לקבלת הגליון במייל
בכתובת
k6646201@gmail.com

קו כיסופים
שיעורי בית המדרש
וקבלת עדכונים שוטפים
02-664-6201

זמני השיעורים הקבועים:

ימי רביעי

ללכת עם תורה -

תורה כה תנינא (בשעה 20:30)

סיפורי מעשיות (בשעה 21:30)

משפ' מרגלית

רחוב הר' יצחק שמידמן 22 בני ברק

שינויים בזמני ומיקום השיעורים
מתעדכנים בקו כיסופים 02-664-6201

לתרומות והנצחות:

דברים פלוס < קופת 'כיסופים'

הגליון נתרם לזכות

חיים צבי בן חנה ליבא ברייטל ומשפחתו

\\ כתבו עליך בפרשה

עבד אנכי

קווים לסודו של המלאך מט"ט, ולדמותו של אליעזר
עבד אברהם

עבדו וזקן ביתו

כינויים שונים קשורים בשמו של מלאך זה.

הוא נקרא נער. עבד. שר הפנים. נאמר עליו
ששמו כשם רבו. והאזהרה המפורסמת של
הקב"ה אודות המלאך המלווה את עם ישראל:
"אל תמר בו, כי שמי בקרבו", מיוחסת אליו.

המלאך מט"ט מזוהה בזוהר הקדוש עם אליעזר
עבד אברהם, מפני שכאמור, גם מט"ט קרוי
עבד.

אין זאת עבדות במובנה הפשוט.

הבה נשים לב לעבודתו של אליעזר, הוא מכונה
"עבדו, זקן ביתו, המושל בכל אשר לו". אלו
לכאורה שלוש משרות שונות לחלוטין.

עבד בדרך כלל אינו מנהל משק בית, קל וחומר
שאיננו מתאים לתואר 'זקן הבית'.

איך מיישבים את השלוש הללו בדמות אחת?

דמותו של אליעזר עבד אברהם ייחודית
מאוד ורבת אנפין.

מצד אחד הוא מתואר בתורה כזקן ביתו
של אברהם אבינו ומושל בכל אשר לו.

הוא נקרא 'דמשק אליעזר' - דולה ומשקה
מתורת רבו לאחרים. כלומר הוא הדמות
הנכבדת ביותר בבאי ביתו של אברהם אבינו.

אך מצד שני, היה בו פן נוסף, שהתורה מדגישה
שוב ושוב. היא חוזרת ומכנה אותו כמה פעמים
בכינוי המשפיל לכאורה: עבד.

מצד אחד תלמיד. מצד שני עבד.

איך זה מסתדר יחד?

זה מוביל אותנו לדבר על דמות נוספת.

לא דמות אדם, אלא דמות מלאך - המלאך
מט"ט המכונה בדברי חז"ל 'שר העולם'.

כאן בדיוק מודגשת מהותה של עבדות מסוג אחר לגמרי.

שלושת התארים הללו מצביעים על דרגות ובחינות שונות.

אליעזר הינו עבד הכפוף תחת יד רבו, אך גם מושל בכל אשר לו "וכל טוב אדוניו בידו".

לשמותיו השונים הוא זוכה לפי המדרגה בה הוא שרוי.

שינויים אלו נוגעים גם למט"ט.

על קומתו של המלאך נאמר שראשו בבריאה, גופו ביצירה, ורגליו בעשייה. כלומר, יש לו נוכחות בשלושה עולמות.

כאשר הוא מתעלה ממקומו הריהו שרוי בבריאה. בירידתו הוא שוכן בעשייה - מקומו ביצירה.

עליות ותנועות בין עולם לעולם מיוחסות לכל המציאויות הרוחניות.

על המלאכים המופיעים בחלום יעקב נאמר שהם עולים ויורדים בסולם; העולמות אף הם עולים בשבת ויורדים בימות החול; נפשות בני האדם בוודאי נמצאות תמיד בין עליה לירידה.

העלייה של המלאך דומה על פי המשל להתווספותה של נשמה יתרה.

כאשר באה לאדם נשמה יתרה, כבר אין הוא מצוי בעולמו הטבעי. שרוי הוא למעלה

ממקומו. לכשתסתלק ממנו ישוב למקומו הראשון, ולפעמים אף ירד למטה ממקומו.

בימי החול מונהג העולם באמצעות המלאך מט"ט. זו הנהגה בדרגת עולם היצירה.

משמעותו של דבר שבימי החול הקדוש ברוך הוא מתלבש כביכול במלאך, ומנהיג באמצעותו את העולם.

התלבשות זו מבוטאת באמירה "כי שמי בקרבו" - שמו של השי"ת מתלבש ושורה במלאכו.

בשבתות מתעלים העולמות, וגם ההנהגה של מט"ט עולה ונכללת בעולם הבריאה.

היכן באים השינויים הללו לידי ביטוי? הנה הבחנה אחת:

זקן ונער

הגמרא (יבמות טז) דורשת על הכתוב "נער הייתי גם זקנתי", שפסוק זה שר העולם אמרו.

'שר העולם' כאמור הוא מט"ט, ומפיו אנו למדים ששני תארים קשורים בשמו - זקן ונער.

הזקנה והנעירות קשורים לסירוגין גם בשמו של העבד הנאמן, אליעזר. שהרי כשלקחו אברהם עמו בדרך לעקדת יצחק נאמר עליו ועל ישמעאל: "ויקח את שני נערי". אולם מצד שני הוא מכונה "זקן ביתו".

זקן או נער? אלא ששתי בחינות יש כאן.

כתבו עליך בפרשה!

בזמן של עלייה והתווספות נשמה יתרה, העבד הופך לזקן ונשוא פנים. בזמנים אחרים הוא קרוי נער.

לפיכך מובא שהמלאך מט"ט קרוי זקן כאשר הוא מקנן בבריאה, ונער בשעה שהוא מושל ביצירה.

שתי הדמויות הללו מקבילות לשתי הבחינות, עבד ובן. העבדות שייכת לעולם היצירה, דרגת בן מיוחסת לבריאה (ע"פ פרדס רימונים, שער כג פרק יד).

המלאך מט"ט מבטא את כוח הבחירה. זו אפשרות השינוי והתמורה השלטת בעולם.

אלישע בן אבויה שנכנס לפרדס וקיץ בנטיעות, התפקר בעקבות מפגש עם המלאך.

חז"ל מספרים שבשעה שעלה למרום ראה את מט"ט כשהוא יושב וכותב זכויותיהם של ישראל. תמה: הרי קיימא לן שאין ישיבה למעלה, שמא שתי רשויות הן.

שתי הרשויות בהן נתקל 'אחר', הינן התגלמות כוח הבחירה שביסודו טמונה הטעות כביכול ישנן שתי אפשרויות, לטוב ולמוטב.

הבחירה, כלומר היכולת לעשות טוב ורע, איננה יכולת מוחלטת. בעולמות זכים ועליונים יותר היא איננה קיימת. למלאכים אין בחירה.

בני אדם החיים בהסתרה ובלבול חווים מציאות המאפשרת בחירה.

שורשה של יכולת הבחירה מתחיל בעולם היצירה. למעלה ממנו, בבריאה, אין מקום לבחירה.

אפשר לומר שגם למטה ממנו, בעולם העשייה, אין לגמרי בחירה (במשמעות הפוכה כמובן). מתוקף ההסתרה כמעט ואין לאדם בחירה.

עולם היצירה הוא עולם שקול, "חציו טוב וחציו רע", ממילא מורגשת שם ביתר שאת התנועה התמידית בין שש האפשרויות: אסור מותר, כשר פסול, טמא וטהור.

תמציתן של האפשרויות הסותרות גלומה באותיות האמצעיות שבשמו של המלאך, ט"ט, הן רומזות לטמא וטהור.

התנודה בין טומאה לטהרה ובין טוב לרע עומדת במרכז שגיאתו של אחר, הצופה ורואה כביכול שתי רשויות משמשות כאן יחדיו, ממילא כל הרוצה ייצא וילך לו ח"ו.

מט"ט מגלם אפוא את כוח הבחירה וממילא אף את השינויים האפשריים, לפיכך כאשר השי"ת שולח את מלאכו לפניו להנהיג אותנו באמצעות שליח, הוא מזהיר ואומר "אל תמר בו".

הנהגה באמצעות מלאך נמוכה יותר ובהירה פחות, ממילא מאפשרת שינויים ותמורות. וכאן נדרשת זהירות רבה.

זהירות זו הינה נר לרגליו של העבד הנאמן, אליעזר.

ארור וברוך

עבד אברהם משמש סמל ודוגמה לאופן בו טמא הופך לטהור וארור נעשה ברוך.

כשם שיכולת הבחירה מאפשרת נדידה בין טוב לרע, היא גם פותחת שער של היטהרות ועליה, מרע לטוב.

לשם כך נדרש הצד הארור, הטמא, הפסול - להתבטל אל הטוב, להיות לו עבד.

רק אז, כאשר אליעזר מוותר על שמו ומהותו, ומבחירתו קורא עצמו על שם רבו "עבד אברהם אנוכי", חסר שם הנני, איני קיים. או אז ראוי הוא להפוך לברוך.

ואכן כאשר לבן הארמי אומר לו: "בא ברוך השם", מגלה האריז"ל, מתהפכת מהותו של אליעזר ואף הוא ברוך יהיה.

אם נשים לב, הבשורה הזו מגיע דווקא בשיא ההשפלה שעובר אליעזר.

הרי מלכתחילה הוא היה מעוניין להשתדך עם אברהם, ואף הציע לו לקחת את יצחק לחתן.

אולם אברהם דוחה אותו ואומר: אין סיכוי. אתה ארור ואנחנו ברוכים. אין ארור מתדבק בברוך.

ובאותה נשימה, שולח אותו אברהם לארם נהריים, למצוא דווקא שם את השידוך המתאים ליצחק.

כלומר, לא זו בלבד שאברהם מסרב להצעת

השידוך של אליעזר, הוא עוד שולח אותו בעצמו לחפש שידוך אחר מתאים יותר.

לכאורה טבעי היה שאליעזר יתייחס לשליחות הזו כהשפלה.

אך אליעזר מבין: הסיכוי היחיד שלי לצאת מכלל ארור, זה רק אם אני לא אתבצר באישיות שלי.

אם אפגע ואשאר בתוך המקום שלי, אני אשאר ארור.

הסיכוי היחיד שלי הוא להידבק לגמרי באברהם אבינו. ודווקא כשהוא מטיל עליי משימה שלא כל כך לרוחי, אתייגע ואתאמץ לצאת מהרגשות האישיים שלי, למענו.

זה מה שיוכל לחלץ אותי מעבדות לחירות.

להיות עבד ולהתבטל לגמרי לרצון הצדיק בן החורין, יהפוך גם אותי להיות בסופו של דבר בן חורין.

ואכן, אליעזר ממלא את השליחות על הצד הטוב ביותר, הוא מבטל את עצמיותו, את רצונותיו והעדפותיו, למען רבו.

ודווקא אז, במקום המבוטל כל כך, שלכאורה הוא שיא העבדות, הוא זוכה שנאמר לו: בוא ברוך השם. ■

\\ להתקרב למציאות

ניצחון הגוש

מדוע כל כך הרבה אנשים
לא הלכו לישון במוצאי הבחירות?

לום חברים,

ש

אני בספק האם להמשיך ולדבר
על נושא ההשתדלות בו עסקנו
בפרקים האחרונים, או שמישהו
מעוניין להציף נושא אחר שמעסיק
אותו.

תלמיד: הייתי שמח לעשות אתנחתא קצרה
מנושא ההשתדלות, כי יש לי נושא אחר
שמעסיק אותי מאוד בימים האחרונים, ואני
מתכוון לבחירות.

בחירות עכשיו?!

הבחירות כבר הסתיימו בשבוע שעבר.

מאז כולם עסוקים ביצירת גושים מבוץ...

תלמיד: אני מתכוון בעיקר לשעות של אחרי
הבחירות.

אני מוכרח להודות, שיש לי הנאה מיוחדת
להתעדכן במוצאי הבחירות כל חמש דקות
במקרה הטוב בתוצאות.

אני ממש מחכה לשעות הללו. למתח הזה.

לדמיין מה יהיו התוצאות הסופיות. לשער
השערות. לבנות קואליציות ואופוזיציות
דמיוניות.

אבל אחרי שעוברים כמה ימים אני מרגיש
נבוך.

למה זה מהנה אותי? למה זה גורם לי ריגוש?

מתח מהנה

אז קודם כל בוא נספר לך שאתה לא היחיד
שצורך את ההנאה הזו.

אתה אחד מתוך מיליונים שישבו במוצאי
הבחירות וכססו ציפורניים במתח כמה שעות
טובות במשך הלילה.

והם בהחלט נהנו.

הם ידעו שהתוצאות האמיתיות לא יגיעו כל כך
מהר, ולמרות זאת הקדישו לזה זמן, פשוט כי
זה גורם להם הנאה.

ובאמת מעניין לחקור את זה לעומק - מה כל כך מהנה בזה?

תאוות הניצחון היא תאוה אקטיבית. לא רק מגננה.

ואגב, זה לא דווקא בבחירות. יש הרבה אנשים שלא מסוגלים לשמוע על בחירות בכלל והנושא הזה רק גורם להם בחילה.

אנחנו אוהבים להרגיש מנצחים, גם אם איננו מאוימים.

אבל בעניינים אחרים הם בהחלט נהנים מאותו סוג הנאה.

וכשאין לנו את ההזדמנות לנצח, אנו מנסים לייצר אותה באופן מלאכותי.

ואיך מייצרים ניצחון?

למשל השתתפות מן הצד בכל מיני תחרויות.

מחפשים נושא שקרוב אל ליבנו ואנו מזוהים איתו שנמצא במלחמה ומאבק, ומצטרפים אליו.

מיליארדי אנשים ברחבי העולם, כולל אנחנו, נהנים לראות כמה אנשים מתחרים על איזה תואר או מטרה.

גם אם זה נושא זניח שלא ממש חשוב לנו, הוא מספיק כדי להרגיש מנצחים כאשר הצד שלנו ינצח.

לנסות לנחש ולהמר מי ינצח ומי ייכשל. מי ישפל ומי ירום.

ומה קורה אם שום נושא אישי שלנו לא נתון במלחמה?

אנשים אוהבים להסתקרן ולצפות למשהו, ואז להיות מופתע או להתאכזב.

פשוט מאוד. מייצרים הזדהות עם מלחמה של מישוה אחר.

זה גורם לנו הנאה. אבל למה?

תאוות הניצחון

יש כמה כיוונים שאפשר לפתוח מהם את הנושא, וננסה ביחד אחד מהם.

מחפשים היכן יש שני צדדים ניצים, מתחברים לאחד מהצדדים ומייחלים לניצחוננו.

זה מדהים, אבל המחקרים טוענים שגם אם אדם יתבונן דקה או שתיים על שני חתולים רבים, תיווצר בו הזדהות עם אחד מהצדדים והוא ייחל לניצחוננו.

בסיס כל הסיפור הזה יושב על מה שנקרא: תאוות הניצחון.

גירוי מסוכן

בכל אחד מאתנו טבוע בנפש רצון לנצח.

תלמיד: זה מסביר רק את הכיף בשעת הניצחון עצמו.

והרצון לנצח הוא לא רק כדי להינצל מהאויב ולהכריע אותו שלא יוכל יותר לאיים עלינו.

להתקרב למציאות!

רק שם מדובר במתח בשל סיכון כספי אמיתי או אפילו סכנה פיזית, אולם אנו מדברים על סכנה דמיונית שיצרנו בעצמנו בשביל לקבל את העונג הזה.

בקיצור, אנחנו אוהבים ליצור הזדהות עם משהו, לרצות שהוא ינצח, ולהשתעשע בסיכון שאולי הוא ייכשל.

זה מאוד דומה לתהליך שעובר עלינו בקריאת ספר מתח.

הרי מלבד העלילה המעניינת, אנחנו נהנים גם מעצם המתח.

ואיך זה פועל?

אם הסופר מספיק מוכשר, הוא מצליח להכניס אותנו באמצעות הדמיון ללב הסיפור, אנחנו מרגישים חלק ממנו, ואז כשהגיבור שלנו נקלע לצרה, אנחנו בעצם מסכנים גם את עצמנו.

היצור הדמיוני הזה שאנו מזוהים איתו נמצא בסכנה, וזה מעורר בנו מתח שגורם לנו עונג.

תאווות מדומות

תלמיד: אוקיי, הבנתי פחות או יותר איך זה עובד, אבל זה לא עוזר לי כלום.

מה אני יכול לעשות עם המידע הזה?

זה עוזר לך ועוד איך.

דבר ראשון זה מגלה לנו את השקר והגיחוך של תאווות העולם הזה.

אבל אני מדבר על ההנאה שלפני הניצחון, ההנאה מצפייה והשתתפות פאסיבית בשלב המלחמה.

אני מדבר על כל אלו שמרותקים לחדשות והנייעס משעת פרסום המדגמים עוד הרבה לפני תוצאות האמת.

רגע רגע. לאט לאט. לא אמרתי שההנאה שהם מרגישים היא תאוות הניצחון.

אמרתי רק שזה יושב על בסיס תאוות הניצחון.

כלומר, אחרי שאנו מזוהים עם צד אחד מהניצים, יש לנו הנאה מעצם המתח שנוצר כאשר הצד שלנו מסכן את נצחוננו.

בשעה שאנו חרדים ומתווכחים לגורלו של הצד שלנו, המוח שלנו מפריש חומר כימי מסוים שנקרא דופמין והוא גורם לנו עונג.

ואז שוב מתקדם הצד שלנו לעבר היעד שלו, ואנו מרגישים סיפוק של ניצחון, ושוב הוא מסתכן ונוצר מתח, וחוזר חלילה.

המשחק הזה על גבול הסכנה הדמיונית מגרה את המוח שלנו וגורם לנו תחושת הנאה.

תלמיד: זה נשמע מאוד דומה להנאה של הימורים.

נכון מאוד.

אחת ההנאות בהימורים, ואפילו באתגרי-אקסטרים מסוכנים, נגרמת מהדופמין שמופרש מהמוח בשעת מתח.

תראו כיצד אנחנו מייצרים בעצמנו הזדהות מדומה כדי להרגיש מנצחים, למרות שהכל פייק אחד גדול.

אין לנו שום תועלת בניצחון, ולא יקרה לנו כלום בכישלון.

ואף על פי כן אנחנו נהנים מעצם המאבק הדמיוני על שייכות שאנחנו המצאנו.

דוגמה קלאסית לחיים בחלל הפנוי.

וחשוב לדעת, שלגחך על תאוות העולם הזה זה תמיד טוב.

רבינו השתמש הרבה בכלי הזה.

כולנו מכירים את הסיפור המפורסם שלו על אותו אדם שרץ ברחוב עם יד קמוצה ולא הסכים לגלות לסקרנים שרדפו אחריו מה יש בתוכה.

רק אחרי שהם רצו אחריו ככרת דרך ארוכה, הוא פתח את ידו והראה להם שאין בה כלום.

כך בדיוק נראה היצר הרע ותאוות העולם הזה - הסביר רבינו.

את התאוות שלנו לא ממציא היצר הרע.

הוא בסך הכל גורם לנו להשתמש בדמיון שלנו, שהוא זה שיוצר את התאוה.

אם לא היינו מתעניינים בתאוה היא לא הייתה מושכת אותנו.

אם היינו מפתחים אדישות כלפי דברים מסוימים, הם לא היו מפתים אותנו.

תחילת כל תאוה שורשה בסקרנות מסוימת או במחשבה שבאמת יש שם משהו.

זה יסוד עדין ורגיש מאוד, ואולי נצטרך להאריך בו בפעם אחרת.

אבל בכל אופן, הנושא שדיברנו עליו הוא דוגמה מוחשית כיצד נוצרת תשוקה והנאה ממעגל שאנחנו ממציאים בעצמנו.

ניצחון אמיתי

אבל יש עוד נקודה חשובה שאפשר וכדאי להוציא מהדיון הזה.

כי מה שבעיקר מעניין אותנו הוא לשם מה נוצרה המערכת הזו של המתח והנאה והניצחון?

או במילים אחרות, היכן המקום של התהליך הזה בחיים האמיתיים? מהו השימוש האמיתי שלשמו הוא נוצר?

והתשובה לכך היא מפתיעה.

חז"ל כבר אומרים לנו: לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר הרע.

להתקרב למציאות!

בעבודת השם אין מצב סטטי.

אם אין לך מלחמות תראה לייצר אותן.

כמובן שזה עדין מאוד, כי למרות שבגמרא מובא על כמה אמוראים שהכניסו את עצמם בכח לניסיונות - אנחנו במצבנו אסור לנו לחפש ניסיונות חדשים.

אז מה הכוונה להרגיז יצר טוב על יצר הרע?

גם על כך נצטרך אולי לדבר פעם בהרחבה.

כל נושא שאנו נוגעים בו כאן הוא מבוא לסדרה שלימה.

אבל במילים קצרות אפשר לומר, שהעבודה שלנו היא לחפש את הריגוש שבניצחון בתוך המצב שלנו.

לכל אחד מאיתנו יש חיים מלאי אתגרים וניצחונות, רק לפעמים אנחנו לא רואים אותם מרוב שזה נראה לנו פשוט וחסר ייחודיות.

ואם נשתמש בשפת הבחירות נאמר, שאנחנו שאננים ולא מרגישים עד כמה כל קול משפיע...

בתת-מודע מרגיש לנו שזה לא באמת המאבק שלנו. זה סיפור של הקדוש ברוך הוא.

אנחנו נעשה מה שמוטל עלינו, כי זה מה

שחינכו אותנו לעשות, אך אין לנו מספיק מעורבות אישית.

אבל האמת היא שאדם שיהיה ער באמת למה שמתחולל סביב חיי עבודת השם שלו בלבד, ימצא בהם כל כך הרבה סיפוק ועונג מהסוג שהזכרנו קודם.

כן, גם תאוות הניצחון הוא ימצא שם.

אחד המנועים שטבע הקב"ה בנו כדי לתקן את העולם ולקדם אותו אל תכליתו, זו תאוות הניצחון.

אם רק נודהה לגמרי עם הטוב בכלל ועם הטוב שלנו בפרט, נתמלא חשק ורצון עצומים לנצח את הרע.

חיי עבודת השם אמורים לספק לנו את כל העונג האפשרי.

ושם הרי זה אמיתי.

שם הם באמת החיים שלנו.

מה שחסר לנו הוא לייצר הזדהות.

להרגיש שהרע מסכן אותנו.

ולדעת שכל צעד קטן הוא ניצחון גדול.

■ זה הכל.

"הלב צמא
כבר הרבה זמן,
אני הולך
אל המעיין"

אל תישאר צמא

ט"ז - כ"א | חמישי | 26.11-
כסליו | שלישי | 1.12